

vor Lovgivning skal beriges med en ny Paragraf, der ene og alene bringer den altsaa ganske overflødige Sandhed, at da 1 Favn nu efter § 1 er 1,88 Meter, ere 500 Favne 940 Meter. Men saa er dette endda ikke Hovedsagen. Det ærede Flertals § 26 er ikke blot, skulde man synes, lige saa overflødig, som hvis man vilde skrive en Lovparagraf, der sagde, at 2 og 2 er 4, men den bliver tilmed ganske dunkel, naar man ser efter, hvad det da er, vi nu ændre ved dette Lovforslags § 26. Vi finde der en Lov af 1899, som angaar Afslutningen paa nogle Stridigheder, der havde været mellem Danmark og Sverige angaaende den fælles Fiskeret i Øresund. Man naaede til Enighed, og en Konvention blev afsluttet mellem de to Stater; den forelagdes Rigsdagen, og en Lov vedtoges herom. I denne Lovs § 4 hedder det: „Den Regeringen ved nærværende Lov givne Bemyndigelse til at sætte Overenskomsten i Kraft for Danmarks Vedkommende kan ikke benyttes, forinden Overenskomsten er ændret paa følgende Punkter“, og saa følger der en Række Punkter, paa hvilke den danske Rigsdag kræver Konventionen ændret, før den vil stådfæste den; der er flere Artikler, der skulde udgaa, og i Artikel 4 skulde 300 Favne ændres til 500. Dette Tal drejer sig om, at et faststaaende Fiskeredskab skal være afmærket med Stager og Bøjer for mindst hver 500 Favnes Afstand. Danmark opnaaede Enighed med Sverige om disse af den danske Rigsdag paakrævede Forandringer, og Konventionen blev underskrevet den 14. Juli 1899. Jeg maa tilstaa min absolutte Uformuenhed til at forstaa Meningen med denne Paragraf, hvormed vi her ifølge Udvalgsflertallets Forslag forsøge vore Love. Hvad Betydning vil det have, eller hvorledes vil det kunne faa nogen som helst Betydning, at vi nu i Dag vedtage en Ændring i en Lov, som i 1899 sagde: Regeringen bemyndiges til at underskrive den foreliggende Konvention, naar den ændres paa de og de Punkter, og at et af de Punkter, som den Gang krævedes forandret, nu ændres fra 500 Favne til 940 m. Disse Forandringer ere jo foretagne, og Konventionen er underskrevet for 13 Aar siden; hvad Virkning kan det have, at vi nu ved Lov foretage Ændringer i en Lov, der forekommer alene som en Bemyndigelse, der forlængst er benyttet, og hvorved i det hele taget dette Afsnit af Loven er bortfaldet. Denne Paragraf er mig derfor helt igennem en Gaade, med Hensyn til hvilken man endda neppe har den Trøst, at Opløsningen følger i næste Nummer; i alt Fald er det

ikke hidtil lykkedes mig at faa nogen Forklaring herpaa.

Dette var atter et Par Eksempler paa saadanne Ændringer, der efter min og efter Mindretallets Mening ingen Sinde ville kunne faa Betydning. Men dernæst udtaler Mindretallet i sin Betænkning, at ved Siden af denne Art Paragraffer, som ikke kan ses nogen Sinde at faa Betydning, er der, skønt Ministeren og Udvalget have været enige om at stryge nogle og Halvfjerds, andre, som forekomme Mindretallet at være saa ligegyldige, at de ville være ganske uden Betydning i det daglige Liv, end sige da, at de skulde være saa nødvendige, at der paakræves en særlig Lovgivning derom. Det hedder i Bemærkningerne til det oprindelige af Regeringen forelagte Lovforslag, at Meterlovens Omsætningsbestemmelser have vist sig umulige til en brugbar Omsætning, og at man maa gaa til en særlig Lovgivning for derved at give Befolkningen Tal, som ere brugbare i det daglige Liv. Maa jeg nævne et Par Eksempler paa det Lovgivningsarbejde, som altsaa her foretages af Hensyn til det daglige Liv og dets Krav.

I det ærede Udvalgsflertals Forslag ændres ved § 16 en Lov af 1873 om Kirkesyn. Det hedder i denne, at en Kirkegaard kan forlanges drænet, men Synet kan ikke kræve, at dette sker i en større Dybde end $3\frac{1}{2}$ Alen under Kirkegaardens laveste Punkt. Nu synes man altsaa at gaa ud fra, at man ved en saadan Dræning hidtil nøje har vogtet sig for at komme ikke en Gang en halv Tomme, men en Linie dybere, end Kirkesynet har Ret til at kræve. Nu skal en Dræningsmester, efter at vi have faaet Meterloven, udføre en Dræningsplan for en Kirkegaard. Hvor dybt skal han saa ned med sin Grøft, hvor Kirkegaarden er lavest? Ser man efter i Meterloven, ender Tallet med 8 mm. Disse 8 mm tænkes at volde ham Vanskeligheder; var det 10 mm, havde han allerede Maalet 1 cm, et bekvemmere Tal; men nu tør det ikke forudsættes, at han for at undgaa denne Vanskelighed med de 8 mm vil gaa blot et Knappenaalshoved dybere end det Minimum, som Loven af 1873 udkræver. Loven siger: Synet kan ikke kræve større Dybde end $3\frac{1}{2}$ Alen, og han vil saa med sin Grøft tumle med, at hans Maal skal ende med 8 mm. Saa mener Lovgivningsmagten det nødvendigt at træde til, og saa hjælpe vi ham, idet vi ved et særligt Lovgivningsarbejde skaffe ham et brugbart Tal, 10 mm i Stedet for 8, vi ændre Kirkesynsloven paa det ene Punkt, og fremtidig har Kirkesynet Ret til at kræve